

- **HZ.İBRAHİM VE ALLAH'I ARAYIŞI**

Yıldızlara bakarak gelecektek haber veren kahinler, bir gün dehşet içinde kaldılar. Koşarak saraya geldiler:

-Çok fena efendimiz, çok fena. Yıldızlar kötü bir haber veriyor. Bu yıl doğacak bir çocuk yeni bir din getirecek. Daha da kötüsü, krallığımıza son verecek, dediler. Nemrut Kral bu habere çok kızdı:

-Nasıl olur? Diye bağırdı. Sonra da:

-Doğacak her çocuğu, hemencecik öldürün, diye emir verdi. Putların ve kralların tanrı olduğu bu ülkede, tanınmış bir put ustası vardı. Adına Azer derlerdi. Yakında bir çocuğu olacaktı. Bir gece Azer karısını aldı, çok uzaklardaki bir mağaraya kaçırdı. Çocuğu burada doğacak, cellatların elinden kurtulacaktı.

Öyle de oldu. İbrahim, bu karanlık mağarada gözlerini dünyaya açtı. Gördüğü, dokunduğu tek insan annesiydi. Arada bir babası, onlara yiyecek getirirdi. Birkaç yıl böyle geçti. Yine bir gece Azer, İbrahim ile annesini mağaradan alıp eve getirdi. Doğrusunu söylemek gerekirse, burası koskoca bir saraydı. Her yanı putlarla doluydu. En büyük putlar, güneş, ay ve Çobanyıldızı heykelleriydi. Saray halkının putlara gösterdiği saygı, İbrahim'in tuhafına gidiyordu. Putları tokatlıyor, üstlerine çıkıyor, yüzlerini kömürle çiziyor, " Bunların nesine tapıyorlar!" diye çocuk aklıyla bile şaşır kalıyordu.

Aradan yıllar geçti. İbrahim daha büyüdü; daha güçlendi. Ama o ülkesinin insanları gibi putlara tapmıyordu. Puta tapmayı aklı almıyordu. Bir tanrıya inanmayınca da içinde kocaman bir boşluk hissediyordu. Bu yüzden çok mutsuzdu. "Ah! Benim de bir tanrım olsaydı. Ne kadar mutlu olurdu!" diye düşünüyordu.

Bir bahar günü, üzüntüsünü dağıtmak için kırlara çıktı. Çiçekleri, ağaçları, kuşları seyretti. İçi sevinçle doldu. Tabiat ne güzeldi. Sanki her şey İbrahim'e "Benim bir tanrım var! Beni bir yaratan var!" diye fısıldıyordu. Geç saatlere kadar dere tepe dolaştı. İyice yorulmuştu. Bir ağaca yaslanıp oturdu. Akşamın yeryüzüne sessizce inişini seyretmeye başladı. Bu saatler ne kadar güzeldi. Gökyüzü masmavi, yıldızlar pırıl pırıldı. İşte o sırada gökyüzünde, kendine göz kırpan çoban yıldızını gördü. Bu yıldız ne kadar canlı ne kadar parlak ve sevimliydi. "İşte yıldızların en güzeli! Benim tanrım bu olmalı!" diye düşündü. içinde bir ferahlık hissetti. Oturduğu yerden saatlerce onu seyretti. Vakit hayli ilerleyip de çoban yıldızının ışığı yavaş yavaş azalınca, İbrahim çok üzüldü. "Hayır, hayır!" dedi kendi kendine. "Böyle gelip geçici şeyler benim tanrım olamaz!" Bu arada vakit hayli ilerledi. Tabiat derin uykulara, İbrahim derin düşüncelere gömüldü. Derken yusuvarlak ay, bir tepenin üstünde yükselip de her şeyi altın rengine boyamaya başlayınca, İbrahim adeta büyüdü. "İşte tanrım!" dedi sevinçle. "Şimdiye kadar onu nasıl bulamadım!" Ay batıncaya kadar, gözünü saatlerce ondan ayırmadı. Sabaha doğru ay batınca, İbrahim derin bir kedere gömüldü. "Böyle doğup batan şeyler, benim tanrım olamaz!" diye söylendi. Çok geçmeden güneş gecenin simsiyah örtüsünü sıyrıp atarak bütün güzelliği ile ufukta görününce, İbrahim üzüntülerini unuttu. "Tanrı dediğin böyle olmalı!" diye bağırdı. Bu sevinçle güneşin dokunduğu her şeyi okşamak istiyordu. Yorulduğunu bile fark etmeden akşama kadar koştu, oynadı zıpladı. Güneş batıya yönelip de ufukta kaybolmaya başlayınca, "Sen de beni aldattın!" diye güneşe kızdı. İçinde derin bir öfke kabardı : "Hayır, hayır!" diye bağırdı. "ben kaybolup gidenleri sevemem. Batıp giden, beni yalnız bırakan varlıklar, benim tanrım olamaz!" Öyleyse tanrı kimdi? Bunu saatlerce düşündü. Sonra da derin bir uykudan uyanır gibi başını gökyüzüne çevirdi. "tanrım!" diye inledi. "Batmayan; beni yalnız bırakmayan, Allah'ım! Asıl tanrı sensin. Şimdi buldum seni. Yani başımda olduğun halde seni fark edemedim. Affet beni!" diye ağlayıp göz yaşları döktü. Şimdi koskoca Babil ülkesinde Allah'a yalnız İbrahim inanıyordu. Çok mutlu ve huzurluydu.